

Munafikun Suresi'nin Hikayesi

Çok zor bir konu olan münafıklığı ele alan, Kuran'daki en kapsamlı bölüm muhtemelen burası. Bu sureyle ilgili öğrenilebilecek birçok etkileyici şey var ama özellikle bu canlı yayında sizinle, bu kısa surenin vahyinin arkasındaki ilginç hikayeyi paylaşmak istiyorum. Bu sure, Peygamber'in (sav) Mekke'den çoktan hicret edip ayrıldıktan sonra Medine'deki hayatıyla ilgili. Peygamber'in Medine'ye gelmesinin üzerinden birkaç yıl geçmiş, yaklaşık 5 yıl. O zamanki politik durumla ilgili bir şeyleri anlayalım. Peygamber (sav) ve Müslümanlar, onları yurtlarından çıkaran ve iki kere öldürmeye bile teşebbüs eden Mekkelilerle savaştılar. Bedr'de karşılaştılar ve oldukça başarılıydı. Aslında ezici bir üstünlükle başarılı olmuşlardı. Ve daha sonra tekrar Uhud Savaşı'nda karşılaştılar ama bu o kadar da iyi gitmedi. Aslında bu ikinci savaş olan Uhud'da, Peygamber'in (sav) önde gelen 70 kadar sahabesi şehit edildi. Olan şu aslında, şehit edildiklerinde ve iyice moralleri bozulduğunda...

Çünkü Kuran bile söylüyor: عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَتَابَكُمْ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ (Al-i İmran/153) “Siz dağa çıkarak uzaklaşıyordunuz -çünkü biliyorsunuz, Müslümanlar geri çekilmek durumunda kalmıştı- ve dönüp hiç kimseye bakmıyordunuz. Allah'ın Rasul'ü arkada kalmıştı, sizi arkanızdan çağırıyordu. Üzerinize facia üstüne facia isabet etti.” Yani Uhud Savaşı bayağı moral bozucuydu. Her neyse, bunu atlatıyoruz ama bölgede, Müslümanlar'ın büyük bir mağlubiyet yaşadığına dair söylentiler yayılıyor. Şimdi bunun sonucu olarak... Arabistan'ın eski Arap kabileleri hakkında bir şeyler bilmeniz gerekiyor. Bilindiği gibi, paralarını ticaret yaparak kazanıyorlardı. Ama para kazanmanın en kolay yollarından bir tanesi, başka zayıf bir kabileyi soymak ya da yağmalamaktı. Müslümanlar'ın büyük bir darbe aldığı, kısmen savunmasız oldukları, durumlarının o kadar da iyi olmadığı ve daha yeni hasar aldıklarıyla ilgili söylentiler yayılınca; belki bizim de onlara saldırmamız için uygun bir vakittir ve biz de biraz gelir sağlayabiliriz (diye düşündüler). Beni Mustalik adındaki bir kabilede, ‘belki onlar da Müslüman'lara saldırmalılar’ diye bir fikir oluştu. Peygamber (sav) bunun haberini alır ve onlar ordularını hazırlayıp Müslümanlar'a doğru gelirken, onların saldırısından önce hareket etmeye karar verir.

Peygamber (sav), Müslüman ordularını gönderir ve kendisi de katılır. Böylece giderler. Ve bu yolculukta birkaç münafık görevi sabote etmeye çalıştılar ama her şey inanılmaz bir şekilde iyi gitti. Yani Müslümanlar yenmekle kalmayıp yüzlerce esir aldılar. Ve kabile liderinin kızı da esir alınmıştı. O esir alınınca Peygamber (sav) ne yapmaya karar veriyor? Aslında onu onurlandırmaya karar veriyor. O, İslam'ı kabul ediyor ve Peygamber onunla evleniyor. Evlendiklerinde, Peygamber ona çeyiz veriyor. Ve bu çeyiz, bütün savaş esirlerini serbest bırakmak. Böylece bütün savaş esirleri serbest bırakılıyor. Bu insanlar geri gidip ortaya çıkıyorlar. Aileleri ağlıyordu. “Bu insanları savaşta kaybettik, Allah bilir onlara nasıl davranıyorlardır.” Ve o insanlar kutlamayla geri dönüyorlar. Düşman tarafından olsa bile böyle davranılması kabileyi çok mutlu ediyor. Hiç beklemiyorlardı. Bütün kabile İslam'ı kabul ediyor. Her neyse, bu biraz Beni Mustalik'le alakalıydı.

Şimdi Müslümanlar, başarılı olsa da yine de çok yorucu olan bu seferden geri dönüyorlar. Kuyu olan bir yerde duruyorlar. Müslüman ordusu iki tip askerden oluşuyor. Mekke'den hicret eden insanlardan -Muhacirler, göçmenler- ve muhacirlere yardım eden, Medine'de onlara güvenli bir sığınak sağlayan ve onları destekleyen insanlardan -Ensar, yardımcıları- oluşuyor. Yani göçmenler ve yardımcıları. Muhacirler ve Ensar. Bu kamptalar ve sadece bir tane kuyu var. Suyu, erzakları ve diğer şeyleri almak için uzun kuyruklar olduğunu tahmin edebilirsiniz. Muhacirlerden biri, ismi Cahcah. Ömer'in (ra) kölesi. Yani kendisi sadece göçmen değil, aynı zamanda bir göçmenin kölesi. Kuyuda Ensardan başka biriyle birlikte sıradaydı. O kişi aslında Ensarın liderlerinden biriydi. Medine'deki en büyük kabile olan Hazreç'in 9 farklı lideri vardı ve bu kişi de onlardan biriydi. Yani bayağı yüksek bir konumu vardı. Bizim anlayabileceğimiz bir şekilde düşünersek, bir köle, uşak ya da hademe bile diyebilirsiniz; başka bir şehirden bir yöneticiyle yan yana aynı sırada duruyor. Ve bir çeşit hararetli tartışmaya giriyorlar. Olay kızışıyor ve bu ikisi kuyuda birbirleriyle kavga etmeye başlıyorlar. Ve Cahcah -köle- yöneticiyi tekmeliyor. Bu durum, Ensardan olan kişinin çok zoruna gidiyor. Sonra ne yapıyor? Destek çağırıyor. Ensarı çağırıyor. “Ensar, yardımına gelin!” diye sesleniyor. Yani Medineli insanları çağırıyor. Müslüman bir ordu bu ama o, özellikle Ensar'ı çağırıyor. Yani, “Ensar buraya gelin, bana yardım edin!” diyor. Böylece büyük bir grup Ensar ona doğru toplanmaya başlıyor. Öte yandan Cahcah da, “Öyle mi! Muhacirler, siz de benim yardımına gelin!” diyor. Göçmenleri, Mekkeli insanları yani Muhacirleri

çağırıyor. Yani demek istedikleri şey şuydu aslında: “Medineliler, Mekke’den biri tarafından saldırıya uğradım.” Diğeri de diyor ki, “Mekkeliler, Medine’den biri tarafından saldırıya uğradım.” Yani böylece, Mekkeliler ve Medineliler Müslümanlar bir araya toplanıyorlar ve olay çekişmeye, anlaşmazlığa dönüşüyor.

Peygamber (sav) bundan haberdar oluyor. Bunu duyuyor. Ve bunu duyduğundaki tepkisi şu oluyor: “Bu; pis, iğrenç bir kelimedir.” Bu hikayeye geldiğimde, Peygamber’in (sav) bu tabiri karşısında şaşırıp kaldım. Neden bu pis bir kelime? Şimdi geri dönüp düşünürseniz, her iki taraf da ne dedi?

Kullandıkları kelimeler; Muhacirler -göçmenler- ve Ensar’dı -yardımcılar-. Bunlar aslında Kur’an’da geçen kelimeler. Bu iki grubun yaptığı inanılmaz katkıların Allah tarafından tanındığı asil, onurlu kelimeler bunlar. Bu insanlar evlerini, sahip oldukları şeyleri, bazı durumlarda ailelerini, hayatta bildikleri her şeyi İslam’ı kabul ettikleri için geride bıraktılar. Bunlar göç edenler. Bu insanlar, **يُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ** (Haşr/9) Medineliler, diğerlerini kendilerine tercih ederler. Kapılarını açarlar. **وَتَبَوُّوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ** Ve onlardan önce yurt edinmiş olup kalplerinde iman yerleşmiş olanlar, kendilerine hicret edenleri severler. **لَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا** Ve onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar. Sürekli olarak Peygamber’in (sav) ve Müslümanların hizmetinde bulunurlar. Bu da onların katkıları. Yani demeye çalıştığım şey; bu iki kelime asil, güzel kelimeler. O zaman neden Peygamber (sav), “Bu pis bir kelime.” diyor? Neden bunu söylesin ki? Böyle söylüyor çünkü derin, ebedi ve peygambere özgü bir ders öğretiyor.

Ve bu ders şu: dine, İslam’a hizmet ediyor olsanız bile ve bunu yapıyorsunuz ve yaptığınız katkılar ya göç ettiniz ya da yardımcı oldunuz. Ya da bizim katkılarımız; eğitim alanında olabilir. Din hakkındaki farkındalığı artırmak olabilir. İnsani yardım olabilir. Mescid ya da okul ya da başka herhangi bir şey kurmak olabilir. Her ne tür İslami iş yapıyorsanız yapın, genellikle yaptığımız şeyler bir çeşit etiketin altında oluyor. Bir çeşit organizasyon etiketi, grup etiketi. Bir yerde bir gençlik grubu var. Bir yerde Müslüman Öğrenciler Topluluğu var. Yani bunların hepsi etiketler. Ama bu etiketler -ki bunların normalde güzel şeyler olması gerekiyor-, eğer bu etiketler zıtlık çıkarmak için kullanılırsa ya da insanlar kendilerini öncelikli olarak bu etiketlerin altında tanımlarlarsa ve başka bir etiketin altında, başka bir şekilde katkıda bulunanlardan kendilerini belirgin bir biçimde farklı görüyorlarsa; işte o zaman

o aynı kelime -Ensar ya da Muhacir bile olsa- pis bir kelimeye dönüşüyor. O zaman pis bir kelimeye dönüşüyor.

Ben Bayyinah Enstitüsü'nden sorumluyum. Dünyada; Kuran'ı, Arapça'yı, İslam'ı öğreten başka kuruluşlar da var. Onlar da bu dine hizmet ediyorlar. Ben ya da iş arkadaşlarım, bu organizasyondaki gönüllüler, burada çalışanlar; eğer bu kişiler kendilerini herhangi bir şekilde daha üstün ya da başka bir organizasyon, grup ya da etiket ile zıtlık içinde görürlerse; o zaman bu kelime pis bir kelime olur. İslam'ın yolunda hizmet eden insanlar için çok korkutucu bir şey bu, Peygamber'in (sav) uyardığı bu durumun içine düşmemek. Her neyse, hikayeye devam edeyim. Yani Peygamber bu durumdan aşırı rahatsız oldu. Müslüman'ları yardıma çağırmalıydı. Hikayeye devam etmeden önce bir şey daha. Biri Mekke'den biri Medine'den olan sadece iki adam kuyuda tartışıyordu. Ve iki insanın kavgası, iki toplumun kavgasına dönüştü. Kavgalar hiçbir zaman 100 insana karşı 100 insan şeklinde değiller. Tartışmalar, anlaşmazlıklar, kavgalar, bu tip şeyler çoğu zaman iki kişi arasında gerçekleşiyor. Daha sonra insanlar ilk önce birinin sonra diğerinin arkasına toplanıyorlar ve bir taraf seçmeniz gerekiyor. Böylece bu tip bir kargaşa oluşuyor. Biz ortamı yatıştırmalıyız.

İlk olarak, sorun Muhacir ve Ensar grupları arasında değildi. Sorun sadece bu iki insan arasındaydı. Aklıma başka şeyler de geliyor. En iyisi sizinle paylaşayım. İlk problem Muhacir ve Ensar arasındaydı. Mekkeliler ve Medineliler. Bir yıl bile değil, aylar geçiyor; Medine'nin içinde, Medine'nin bir kabilesiyle -Evs- Medine'nin başka bir kabilesi -Hazreç- arasında bir tartışma çıkıyor. Müslümanlar, Medine'nin içinde bile gerginlikler yaşıyorlardı. Ne demek istiyorum? İlk olarak başka bir grupla tartışıyorsunuz çok sonra değil ki aynı grubun içinde bölünmeler başlıyor. Bir grup kendi içinde bölünüyor. O gruplar kendi içlerinde bölünüyorlar. Sonra o gruplar kendi içlerinde bir daha bölünüyorlar. Dışarıda bir yerde başlıyor ve gittikçe kötüleşiyor bu durum. Bu aslında, Allah'ın bir ümmet üzerindeki cezalarından biri olarak kabul ediliyor. Allah'ın, inanan toplumlar üzerindeki cezalarından biri, onları gruplara bölmesi. Anlaşamadılar ve birbirlerinden nefret ettiler ve böylece gruplaşmaya devam ettiler. Allah, bu ümmeti o duruma düşmekten korusun. Ve bu duruma düşenlerimiz için Allah düzelmemize ve tek gerçek kimliğimizin bir ümmet

olduğumuz ve Allah'ın huzurunda Müslüman olduğumuzun farkına varmamıza ve bundan gurur duymamıza yardım etsin.

Şimdi hikayeye devam edersek, haberleri duyan tek Peygamber (sav) değildi. Abdullah ibn Ubey denilen bir adam da duydu. Bu kişinin kim olduğunu birçoğunuz bilmiyor olabilir. O yüzden size biraz anlatayım kim olduğunu. Medine'de iki kabile vardı: Evs ve Hazreç. Hazreç'in altında 9 kesim ve Evs'in altında sadece 3 kesim vardı diyebilirsiniz. Yani 9 kesimin yöneticileri vardı ve Evs'in 3 tane yöneticisi vardı. Hepsi birlikte, Medine'de toplam 12 yönetici var. Açıkça görülüyor ki, çoğunluk Hazreç. O kesimlerden en büyüğü onun kontrolündeydi. Yani Hazreç'in içindeki en büyük kesimin başındaydı. Bu yüzden Peygamber (sav) hicret etmeden, İslam'dan önce, bir bakıma herkes tarafından Medine'nin lideri kabul ediliyordu. Öyle ki, Medine'yi krallığa dönüştürmeye karar vermişlerdi. Ve onu da kral olarak taçlandıracaklardı. Böylece açılış töreni hazırlanıyordu. Taç hazırlanmıştı. Taht hazırlanmıştı. Kutlamalar konuşuluyordu. Tam bu arada – bu adam seçimi çoktan kazandı, sadece tören yapılmasını bekliyor ve herkes tarafından kabul edilen kral olarak göreve gelecek. Peygamber (sav) Medine'ye hicret etmeye karar veriyor. O hicret edince, neredeyse bütün şehir liderlik pozisyonunun Peygamber'in kendisinin ellerinde olması gerektiğine karar veriyor. Peygamber, oy birliğiyle yönetici pozisyonuna geçiyor. Yani 5 yıl önce İslam'ın gelmesinden dolayı bu adamın bütün politik istekleri gözlerinin önünde yok oldu. O zamandan beri İslam'dan nefret ediyordu. Ama İslam'a direkt karşı çıkamayacağını biliyordu bu yüzden diğerlerinin arasına katıldı. Peygamber'e yakın olmak için İslam'ı kabul etti. Hani derler ya; arkadaşlarını yakın tut ama düşmanlarını daha da yakın tut. İşte o da bunu yaptı. Yani daha sonra açığa kavuşan şüpheli sebeplerden dolayı İslam'ı kabul etti. Kendi oğlu bile bunun farkına vardı. Oğlu aslında samimi inananlardandı. Abdullah ibn Ubey'in oğlu Abdullah.

Her neyse, yani bu adam ele geçirdiği her fırsatta Müslümanlara zarar vermeye çalıştı. Şimdi bu seferdeydiler ve geri dönüyorlardı. Muhacirlerin ve Ensar'ın arasında bir tartışma olduğunu Abdullah ibn Ubey de duyuyor. Bunu daha da ilerletmek, ateşi körüklemek için bulunmaz bir fırsat olarak görüyor. Kıvılcımı çoktan gördü. En iyisi ateşe dönüştürelim. Böylece, yakın arkadaşlarını çağırıyor ve toplayabildiği kadar çok Ensar'dan -Medineliler- insanlar topluyor. Kendi kampında onlara bir konuşma yapıyor. Bunu Peygamber'in önünde değil ayrı

olarak yapıyor. Şöyle şeyler söylüyor: “Bu insanlar şehrimizin her tarafına yayıldılar, aşırı kalabalıklar. Onları biz besliyoruz. İhtiyaçlarını biz karşılıyoruz. Onlara biz barınma sağlıyoruz. Bunu kendi üzerinize siz getirdiniz Medineliler! Burada süper işleyen bir sistemimiz vardı. Bakın ne getirdiniz kendi üstünüze! İlk olarak, bu göçmen krizini getirdiniz. Bu insanlar bizim üzerimizden geçiniyorlar. Bizim üzerimizden besleniyorlar.” Tanıdık geliyor mu? “Bizim ekonomimizden geçimlerini sağlıyorlar. Biz kendimiz zor geçiniyoruz ve bunun üstüne bir de bu insanlar çıktı başımıza. Şimdi bize karşı suç işlemeye bile cüret ediyorlar. Bakın bize nasıl davrandı. Bu insanlar hiçbir şekilde ahlaklı değiller.” Söylediği şeyler bana neyi hatırlatıyor biliyor musunuz? Çok eski bir Arap söylemini hatırlatıyor. Köpeğine yemek ver, şişmanlat. Sonra dönüp seni ısırır, seni yesin. Yani Mekke’den göç eden Muhacirlere esasında köpekler diyor.

Ve devam ediyor: “Ne yapmamız gerekiyor biliyor musunuz? İki şey yapmamız gerekiyor. İlk olarak, onlara yardım etmeyi kesmemiz lazım. Bu insanlara bağış vermeyi kestiğimiz zaman ortadan kaybolmalarını izleyin. Burada olmalarının tek sebebi, bizim mâli desteğimize ihtiyaç duymaları. Bunları hak ettiklerini düşünüyorlar ve onlara bu yardımı yapmayı kesmemiz lazım. Onlara bu tür bir yardım yapmayı bıraktığımızda, kendiliğinden kaybolacaklar. Bırakın başka bir yere gitsinler. Başkasının kanını emsinler.” Konuşmasında ifade ettiği fikir buydu yani aslen. İlk fikir buydu. “Onlara vermeyi kesin.” لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ لَا يَفْضُلُوا (Munafikun/7) “Allah’ın Rasul’üne yakın olanlara bir şey vermeyin.” Bu kelimeleri özellikle kullanmıştı. Neden biliyor musunuz? Çünkü Peygamber’e (sav) yakın olan insanlar hep Mekke’dendi. Ömer, Ebubekir (ra) gibi.

Yakınlaşmak gibi bir şansı yoktu. Çünkü Peygamber’e (sav) en yakın olan insanlar en çok fedakarlığı yapmış olanlar. Yani Peygamber’e (sav) yakın olanlara karşı kin güdüyor bu adam. Her neyse, yani diyor ki, “Dağılıp gidene kadar onlara vermeyi kesin.” Ve devam edip diyor ki, “Dağılıp gitmezlerse, eğer Medine’ye dönersek, üstün olan -yani biz- aşağılık olanı oradan çıkaracaktır. Yapacağımız şey bu.” Tamam neredeyse hikayeyi bitirdim. Düşmanlığı ateşleyen, toplumu kışkırtmayı amaçlayan bu korkunç konuşmayı yapıyor.

Adam bu konuşmayı yapıyor ve toplulukta bir çocuk var. Zeyd ibn Arkam adında bir çocuk. Bazıları bu genç çocuğun 9 yaşında olduğunu söylüyor. Şimdi olan şu, ben çok fazla konuşma yaptım. Bir konuşma yaparken 9 yaşında bir çocuk gördüğünüzde; dediğim her şeyi dinliyor mu, anlıyor mu diye dikkat edip

endişelenmezsiniz. Sizi daha çok ne endişelendirir biliyor musunuz? Umarım arkadaşıyla sesli bir şekilde konuşmaya başlamaz. Ya da elinde tuttuğu iPad ile çok sesli oynamaya başlamaz. Umarım bu çocuk ağlamaya başlamaz ya da ortalığı karıştırmaz ya da başka şeyler. Biz genelde dinleyicilerdeki çocukları çok düşünmüyoruz. Onları görmezden geliyoruz. Dikkate almıyoruz. Bu çocuk adamın söylediği her şeyi duydu. Kendisi Hazreç'ten. Kampın öbür tarafındaki amcasının yanına koştu. Amcasına, "Abdullah ibn Ubey bunları bunları dedi." diye söyledi. Amcası, Ömer'in (ra) ve Peygamber'in (sav) yanına geldi. Birlikte oturuyorlardı. Ve dedi ki, "Abdullah ibn Ubey bunları söylüyor. Ne yapalım?" Ömer'in (ra) anında tepkisi şuydu: "Bir adam tanıyorum. Şuan gönderebilirim ve onu anında alabilirler!" Bazılarınız, hemen öldürülmesini önermesinden rahatsız olmuş olabilir. Ama bu aslında askeri disiplinle alakalı bir mesele ve birçok açıdan evrensel de. Ordu askeri bir sefere çıktığında, karmaşaya yol açmaya ve ordunun saflarını bozmaya çalışan her kim olursa olsun vatan hainliği yapmış sayılır -ölüm cezasına layıktır. Çünkü hâla seferdeyken kuvvetleri sabote edemezsiniz. Bu barış zamanı değil. Yüksek güvenlik önemlerinin alındığı bir zaman. Ama Peygamber (sav) bu öneriyi hemen reddetti. Ve dedi ki: "Bu nasıl olabilir Ömer? İnsanlar, Muhammed ashabını öldürüyor diyecekler. Muhammed ashabını öldürüyor." Eğer tarihi araştırırsanız göreceksiniz ki, Abdullah ibn Ubey, çoktan şiddetli bir biçimde cezalandırılmayı hatta öldürülmeyi hak edecek çok daha fazla şeyler yaptı. Bundan çok daha fazla vatan hainliği, casusluk, sabotaj gibi davranışlarda çoktan bulundu. Ama Peygamber (sav) onu öldürmeyi reddetti. Hani

Bazı insanlar diyor ya; İslam'da, bir Müslüman dinden ayrılırsa ya da Peygamber'e hakaret ederse ya da saldırırsa, öldürülmeliler. Abdullah ibn Ubey'in hayatını araştırın. Kuran'a, Peygamber'e (sav) devamlı olarak ne kadar hakaret etti ama yine de Peygamber (sav) bir şey yapmayı kabul etmedi. Kabul etmedi. Ve böyle yaparak çok derin anlamlı bir örnek bıraktı. Münafıkların böyle cezalandırılmamaları gerektiği örneğini bıraktı. Çünkü o, öyle yapsaydı, ne olurdu biliyor musunuz? Biz, insanlara münafık demekte çok hızlıyız ve olgun değiliz. Ve öyle yaparsak, Peygamber'in mirasını alıp onu tahrip edip değiştirerek derdik ki, "Şimdi bu insanları öldürebiliriz." Bu, kaos yarattı ve ümmette hiçbir medeniyet olmazdı. Çünkü çarpık fikirli ve başkasına münafık demeye istekli olan herkes, onları öldürmeye bile hazırlıklı olurdu. Hayır! Hayır! Hayır! Bu sevgili Peygamber'imizin (sav) örneği ve mirası değil. Her neyse,

Peygamber (sav) “En azından bu durumla başa çıkmamız lazım. Benim bildiğimden Abdullah ibn Ubey’in haberi olması gerekiyor.” diyor. Ve onu içeri çağırıyor ve Abdullah ibn Ubey ve arkadaşları hiçbir şey demediklerine dair Allah’a yemin ediyorlar. “Neden bahsediyorsun? Öyle bir şey asla demeyiz biz. Sen Allah’ın elçisisin. Yemin ederiz. Şehadet ettik. Müslümanız biz. Başka bir Müslümanı nasıl böyle suçlayabilirsin? Öyle bir şey asla yapmayız biz.” Yemin ediyorlar, olayı döndürüp Peygamber’e (sav) konuşma yapıyorlar. Ve Peygamber (sav) bir şey demiyor. Aslını zaten biliyor ama yine de bir şey demiyor ve gitmelerine izin veriyor.

Bu hikayenin harika olan kısmı ise şu: bu hikayenin başka bir versiyonu daha var. Çocuğun kendisi, Zeyd, tarafından söylenen bir versiyon. Hatırlıyor musunuz? O gitti amcasına söyledi ve amcası da gidip Peygamber’e (sav) ve Ömer’e (ra) söyledi. Zeyd kampın dışındaydı. Küçük 9 yaşında bir çocuk hikayeyi anlattı. Şimdi o bize anlatıyor, “Amcama dedim ki, Abdullah ibn Ubey şöyle dedi: عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ لَيْنَ “Allah’ın Rasul’üne yakın olanlara bir şey vermeyin ki dağılıp gitsinler.” Ve şunu da dedi: الْأَذَلُّ مِنْهَا “Eğer biz şehre dönersek, üstün olan aşağılık olanı oradan mutlaka çıkaracaktır.” Amcama bunları söyledim. Peygamber (sav) Abdullah ibn Ubey’i çağırdı. Çocuk odanın, çadırın içinde değildi. Dışardaydı. İçerde ne olup bittiğinden haberi yok. Bildiği tek şey şu: Abdullah ibn Ubey -şikayet ettiği kişi- içeri girdi, bir açıklama yaptı ve sağ sağlim dışarı çıktı. Sonra şöyle düşündü: “Peygamber ona inanmış olmalı ve bana inanmadı.” Ve bunlar aynen onun sözleri. “Peygamber onun doğruyu söylediğini ve benim yalan söylediğimi düşündü.” Şimdi, biz başka bir kaynaktan biliyoruz ki, odanın içinde olan şey tamamen farklıydı. Peygamber (sav) aslında ona inanmıştı. Ömer (ra) bunun için onu cezalandırmayı bile düşündü. Neden cezalandırmadıkları farklı bir hikaye. Ama çocuğun bakış açısından, “Başı derde bile girmedi. Onu şikayet ettim ama yine de başı derde girmedi.” Hani çocuklar nasıl birini şikayet eder. “Ah, Peygamber bana inanmadı bile!” Sonra devam edip diyor ki, “Daha önce hiç yaşamadığım bir üzüntü çöktü üstüme. Ve evime gittim ve evimde öyle oturdum.” Şimdi bu çocuk çok aşırı üzgün. Ondan sonra bu sure vahyoldu. Bunların hepsinden sonra bu sure vahyoldu. 11 ayet. Kısa bir sure. إِذَا جَاءَكَ (Munafikun/1) “Münafıklar sana geldikleri zaman: “Biz şahadet ederiz ki sen, Allah’ın Rasul’üsün” diyorlar. Ve Allah, senin Kendisinin Rasul’ü olduğunu biliyor ama münafıklar yalan söylüyorlar.” Bu

surenin 7. ve 8. ayetlerine geldiğimizde Allah ne diyor biliyor musunuz? Dinleyin. (Munafikun/7) عَلَىٰ مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنْفَضُّوا هُمْ الَّذِينَ يُقُولُونَ لَا تَنْفِثُوا “Onlar, ‘Allah’ın Rasul’üne yakın olanlara bir şey vermeyin ki dağılıp gitsinler.’ diyenlerdir.” Zeyd’in alıntılıdığı kelimelerin aynıları Kur’an’da geldi. Bir sonraki ayet: (Munafikun/8) الْمَدِينَةَ لِيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ يَقُولُونَ لَيْنَ رَجَعْنَا إِلَى “Eğer biz şehre dönersek, üstün olan aşağılık olanı oradan mutlaka çıkaracaktır.”

Peygamber (sav) bu vahyi alıyor ve ne yapıyor? Bu arada, Peygamber’in (sav) kendisi, Zeyd’in üzgün olduğunu ya da kendisine inanılmadığını düşündüğünü bilmiyor. Ama Zeyd’i çağırıyor. Zeyd geliyor ve Peygamber, “Allah senin doğru olduğunu ispatladı.” diyor. Kur’an okunduğu zaman, bütün Müslümanlara okunuyor. Herkes duyuyor. Ama Peygamber (sav), o genç çocuğu çağırıp kendi şahsi alanına alıp bütün Munafikun Suresi’ni ona okudu. Ve sonra çocuğun kalbini teselli etti. Sonra da ona, “Allah senin doğru olduğunu ispatladı.” dedi. Sanki Peygamber’in kendisi, bu surenin temel amaçlarından birinin; bu çocuğun duygularını korumak, mutluluğunu temin etmek ve onun üzüntüsünü dindirmek olduğunu doğruluyor. SubhanAllah. Bu sure, münafıklıkla ilgili olmalı ve öyle de zaten. Ama aynı zamanda nasıl da çocuklarla ilgilenmek ve onların duygularını görmezden gelmemekle de ilgili. Allah (azze ve celle) bile yapmadı bunu. Askeri bir seferin ortasında olan, bu sureyi bütün ordunun en uzak köşesine bile ulaştırması ve okuması gereken Peygamber (sav) bile vakit ayırıp çocuğu özellikle çağırıp Kur’an’ı ona okuyor. Peygamberimizden (sav) ne kadar da harika bir miras bu. Ve bu fevkalade surenin arkasında ne kadar da güzel, derin anlamlı bir hikaye.

Gitmeden önce söylemek istediğim son bir şey daha var. Biliyorum uzun oldu. Münafıklık çok karmaşık bir konu. Biz bunu fazla basite alıyoruz. Ve yapabileceğimiz en kötü şeylerden bir tanesi, birine münafik demek. Yapabileceğiniz en kötü şeylerden biri! Kur’an hiçbir zaman bunu yapmadı. Kur’an, ‘münafik olanlar’ demiyor. Konuşmaları ve davranışları birbiriyle çelişen, gerçekten inanmayan, Kur’an’ın vahyinden yakınan münafıklara direkt olarak hitap ettiği zaman bile, ‘inandıklarını iddia edenler’ kelimelerini kullanıyor. Allah’ın kendisi, onları ifşa etmemeyi tercih etti. Peygamber onları ifşa etmedi. Kur’an tarafından; yalancı olduğu, casusluktan suçlu olduğu kanıtlanan aynı insan, en sonunda öldüğünde, oğlu -iyi bir çocuk olduğunu söylemiştim, samimi inananlardan ve Sababe’lerden. Peygamber’e (sav) gelip dedi ki: “Cenaze

namazını kıldırabilir misiniz lütfen?” Ve Peygamber kıldırdı. Peygamber onun cenaze namazını kıldırdı. Ve kendi gömleğini onun üzerine bile koydu. Bu, bizim Peygamber’imiz (sav) tarafından bırakılan miras. İnsanları dışardan gördüğümüz şekilde yargılayıp üzerlerine etiket yapıştırmıyoruz. Neden yargılamayalım peki? Yargılama dürtüsü o kadar güçlü ki! Çünkü Allah kendisi diyor, “Kalplerinde bir hastalık var.” diye. Kalplerin içinde yatan bir hastalık ancak Allah tarafından görülebilir. Bizim tarafımızdan görülemez. Allah (azze ve celle) her birimizi münafıklıktan korusun. Ve münafıklıkla ilgili endişelendiğimiz zaman, bizleri sadece gerçekten kendileri için endişlenen ve başkalarını yargılamayanlardan yapsın. Allah (azze ve celle) bu güzel kitabı için bizlere artan bir sevgi ve takdir duygusu versin.

Nouman Ali Khan

Çeviri: gencmuslumanlar.com

Nouman Ali Khan Derslerini facebook.com/nakturkce sayfasından takip edebilirsiniz.

[Nouman Ali Khan Türkçe Altyazılı Videolar İçin Tıklayın.](#)